

Miran Jarc: Jazz-band

Bam, bam, bammy shore...
Kakor črnc se krohoče saksofon.
Tvoj spomin se zsrpal kot mesec je v goščo dreves...
Bam, bam, bammy shore...

Črno valovje čez jez,
Od nekod pogrebci gredo.
Nad goriščem sveta krvav mesec visi.
O, moje ranjeno nebo.

Beli ženski blazni telo.
(Živa menica bankirjev evropskih.)
Bam, bam... bijó, bijó
omreževavci tropski.

Zemlja — velika rana ene bolečine.
Kdaj se prismeji sinje nebo...
V črno žalost bičajo
plameni jazz-vijoline.

Zlatih zapestnic žvenket...
V dim se prašijo lasjé...
Vsak obraz mrtvaško kriči:
«Da izgorim, izgorim, izgorim!»

Ali še zvezde prisijó
kedaj nad tih kraj v mesečini?
Srcé vtonilo je v temó.
Predaj se jazz-vijolini.

Vladimir Levstik: Hilarij Pernat

(Nadaljevanje.)

XV.

Tisti večer je bilo omizje že zbrano in je že nekaj časa obiralo Pernata, češ da je «s svojim hujskaškim, demagoškim, v pravem pomenu besede boljševiškim nastopom oskrnil Jugoslavijo» — ko je prisopihal doktor Balant in važno obesil klobuk na klin. Že prvi pogled v njegov razigrani obraz je vzbudil v članih tovarštva slutnjo, da se je zgodila mimo «revolucije» še druga, v marsikakem pogledu pomembnejša stvar. Stari zdravnik je kmalu potrdil to občo domnevo.

«Nu, gospoda,» je izpregovoril, ko so ga posadili na njegovo mesto, «tako smo po tem takem ongá, srečno krstili Jugoslavijo